

Stridsord imod Baptismen,

talte

i Stige, Lumby Sogn,

den 24de Juni 1851,

af

Wilhelm Birkedal,
Sognepræst.

Priis: 6 St.

Odense 1851.

Forlagt af den Miløse Boghandel.

Trykt i Joh. Miløes Officin.

Mine kjære Venner! I vide jo Alle, hvorfor det er, at jeg og en anden Ordets Tjener idag træder frem paa dette Sted, hvor vor Gjerning ellers ikke anvistes os: det er om Daaben, vi ville tale til Eder, den hellige og salige Daab, hvorom der nu fores saamegen forvirret Tale, ogsaa iblandt Eder. Det er idag Sankt-Hansdag, den Dag var hellig hos vore Fædre, og de havde stor Fortrosthing til dens Betsignelse; de ilede fra det Nære og Fjerne paa den Dag til de hellige Kildevæld i Landet, som der at helbredes for al Slags Sot og Strobelighed, og der fortælles, at Halte da ved Kilden fastede deres Krykker, at Febersyge bleve karste, Lamme fik deres Lemmers Brug, ja, at al Bærkbrudenhed lægedes der. Mine Venner! denne vore Fædres barnlige Tro have vi nu ikke mere, og skulle heller ikke have den; men under det livlige Billede af de store Starer, der paa Sankt-Hansdag bolgede og strømmede imod de hellige Kilder, ville vi skue den dybeste Sandhed, ville skue den lange uoverseelige Række af Menneskeborn, der nu i over 1800 Aar have ilet til det rette Betsignelsens Kildevæld, som er Daaben. Ja, paa denne Sankt-Hansdag ville da vi, mine Venner! i Aanden gjøre en salig Kildereise til det Bad, hvor de mange Tusinder, ja Millioner have fundet Lægedom, hvorhen Man kom med Krykker, men gik bort paa faste Fødder, kom som Bærkbrudne og Syge, men gik bort som Karste, kom med Graad, men gik bort med Frydesang. Ja, thi om Daabens Kilde gjælder i dybeste Betydning Borherres og Frelsers Ord: „Blinde see og Halte gaae, Spedalste renses og Døve høre, Døde staae op og Evangeliet forkyndes for de Fattige“. Saa kommer da, Store og Smaa, Rige og Fattige, Hoie og Ringe, Gamle og Unge, kommer og lader os gjøre denne Kildereise til Daabens Bænde! Men, for at vor Gang kan ledes i de rette Spor, ville vi lade den Hellige Skrift være vor Veileder, og der er især to Steder af Skriften, til hvilke jeg i denne Time ønskede at knytte mine Ord og Eders Tanker. Det ene Sted lyder saaledes i 2 Kongg. 5, 1—5 og 9—14:

„Dg Naaman, Kongens Strids-Hovedsmand af Syrien, var en mægtig Mand, og den Mand var vældig til Strid, men spedalsk. Men nogle Tropper af Syrien havde ført en liden Pige fangen af Israels Land, og hun tjente Naamans Hustru. Dg hun sagde til sin Frue: Ak, var min Herre for denne Prophets Ansigt, som er i Samaria, da skulde han stille ham af med hans Spedalskhed. Da gik han ind og gav hans Herre det tilkjende og sagde: saa og saa haver den Pige talet, som er af Israels Land. Da sagde Kongen af Syrien: Gaf hen, kom, saa vil jeg sende et Brev til Israels Konge. — Saa kom Naaman og stod for Elisa Huses Dør. Da sendte Elisa et Bud til ham og lod sige: Gaf og toe Dig syv Gange i Jordanen, saa skal dit Kjød komme sig paa Dig igjen, og Du skal blive reen. Da blev Naaman vred og foer bort; og han sagde: See, jeg tænkte, han skulde komme ud til mig, og staae og paakalde Herrens Navn og røre med sin Haand paa Steden, og stille mig af med Spedalskheden. Ere ikke de Floder Abana og Pharphar i Damascus bedre end alle de Bænde i Israel; funde jeg ikke toe mig i dem, og blive reen, og han vendte sig og drog bort med Brede. Da gik hans Tjenere frem og taledes til ham og sagde: Min Fader! havde Propheten talet til Dig om en stor Ting, skulde Du det ikke gjort? Dg hvor meget mere, da han sagde: To Dig, saa skal Du blive reen. Da gik han ned, og dyppede sig i Jordanen syv Gange efter den Guds Mands Ord; og hans Kjød kom igjen, ligesom en liden Drengs Kjød og han blev reen“.

D, mine Venner! kunne I ikke i denne Fortælling see et Billede af, hvad Herren kræver af os, for at frelse os, og tillige af, hvorledes det naturlige Menneskes Hovmod vrager og sætter sig op imod Herrens Fordring og kræver Hjælp af Gud efter sine egne Tanker, istedetfor at boie sig for Hans Tanker med os? Him syriske Stridshovedsmand Naaman, han vilde nok renses af sin Spedalskhed, vilde derfor ogsaa nok henvende sig til Herrens Prophet Elisa, om hvem han havde hørt, at han var forlenet Magt til at helbrede. Men, da saa

Propheten siger til ham: „gaa, to Dig 7 Gange i Jordanen, og Du skal blive reen“, — ja, da „vredes“ han, som over en stor Fornærmelse, at en saadan ringe Ting skulde kunne hjælpe ham; han kræver store viden-synlige Beviisninger, før han vil troe paa Frelsens, og siger: „See, jeg tænkte, han skulde komme ud til mig, og staae og paakalde Herrens Navn, og røre med sin Haand paa Stedet, og stille mig af med Spedalskheden“. Ja, „han tænkte“, men, naar nu Gud Herren „tænkte“ det anderledes, — hvo var da han, at han vilde mestre Guds Tanke?

O, kjære Venner! Steer ikke noget Lignende hver Dag midt iblandt os? I ville nok frelses fra Eders Glendighed, nok hjælpes til det evige Liv, naar Lampen slukkes i Gravens Nat; men, naar saa Gud siger: Dette og Dette skulle I gjøre! I skulle „forsage Djævelen og alle hans Gjerninger og alt hans Bæsen“, — saa sig I maaskee: Nei, det ville vi ikke; vi ville have Lov til at bande og sværge og paakalde den Dnde, have Lov til at fraadse og drikke, bedrive Hoer, lyve og bedrage i Handel og Bandel og føre „gjæffelig Snak og letsærdig Skjemt“; — og alligevel ville vi være og blive salige paa denne Maade, efter disse vore egne Tanker arve Himmeriges Rige. Ikke sandt? Naar Gud siger: I skulle troe paa Gud Fader, Søn og Helligaand efter Daabspagtens Lydelse, og det skal være en levende Tro, saa at I give Herren først Eders Synder og dernæst Eders Hjerter til en evig Eiendom; — saa sig I maaskee: Nei, ikke saaledes! Vi ville være salige, ikke af Troen, men af vore gode Gjerninger; naar vi føre et ærbart og stifteligt Liv for Menneskens Dine, saa at Ingen kan anklage os for nogen Domstol, — da ville vi see paa Den, som paa hvin Dag kan fordømme os! Eller I sig: Ja, vi ville nok troe, men det skal være den døde Tro, saa at vi ikke derfor behøve at gjøre nogen Opoffrelse af vort Eget, men kunne beholde vore Skjodesynder for os selv, beholde vort Hjerte og vor Kjærlighed for os selv og Verden, — og efter disse vore Tanker ville vi, at Gud skal gjøre os salige; og I blive „vrede“ ligesom Naaman, naar det siges Eder: Kun efter Guds Tanke og Hans Saliggjorelses Orden skulle og kunne I frelses! Kjære Venner! see I da ikke, at

det kommer slet ikke an paa, hvad **J** tænke eller ikke tænke, men paa hvad Gud tænker herom? Det er jo ikke Eder, som skal bestemme Vilkaarene for Saligheden; thi **J** raade ikke for Indgangen i Guds Himmerige. Gud er dog vel **Herre i sit eget Huus** og, som **J** vel ville have Ret til at have Røglen til Eders eget Hjem, og lukke op og i efter Behag, saaledes tænker jeg, at Herren vil det Samme, at Han kan og vil lukke dem ude, som ikke ville finde sig i Hans Vilkaar.

Men saaledes er det med dem, vi her nærmest have at gjøre med, med Baptisterne. Ja, de arme Mennesker, de have vel felt som Naaman deres Spedalskhed, den gyselige Syndesot og Sjæleplage, der har lagt sig i tykke Slangestiel over Sjæl og Hjerter, mens den græsselige Gift æder sig dybere og dybere ind og truer med den evige Død. De ere blevne forfærdede derover. Saavidt ere de komne, og saa vidt, at de længes efter Befrielse fra denne Jammer, længes efter Frigjørelse fra Syndens, Dødens og Satans Magt. De have vel ogsaa som Naaman hørt en Røst af „en liden Pige af Israels Land“, som siger: „At, var Du for denne Prophets Ansigt, da skulde Han vel stille Dig af med din Spedalskhed“; ja, de have hørt en saadan liden spæd Barnerøst, Barne-troens Røst fra Livets Morgen, den Barnetro, som er af det rette aandelige „Israels Land“, som er Herrens Kirke paa Jorden, og den Røst har talt mildeligen og smeltende og tillidsfuld om den store Prophet, Propheeten over alle Propheeter, Jesus Kristus Vorherre, den Røst har talt til dem om den store Israels Læge, der endnu gjør sine underlige Gjerninger heri Støvet Land til Fred og Frelse og Lægedom fra Dødsfoden: „Var Du for Hans Ansigt“, har den sagt, da skulde Du worde reen; thi Han er naadig og barmhjertig, som Han er stærk og mægtig, og Han siger: „Kommer til mig, alle **J**, som arbeide og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile for Eders Sjæle“! Saa ere de standne op, for at gaae til denne Herre og Læge ligesom Naaman. Men hvad kræver saa denne Læge? Han sender dem Bud igjennem Kirkens Mund: „Gaa hen, og to Dig i Jordan, i Daabens Jordan“! saa skal Du blive reen. Ja, det er Kirkens Røst og Lære, den Kirke, om hvilken Herren har sagt: „at Helvedes Porte skulle ikke

faae Overmagt over den. Og den Røst kan derfor ikke stufte, og den er jo kun en Gjenklang af Herrens egen Røst, naar Han taler: „Uden Noget bliver født paany af Vand og Aand, kan han ikke see Guds Rige“. Thi siger Han ikke her udtryffeligt, at denne ny Fødsel i **Daaben** er Vilkaaret for Sjælens Frelse og Renselse for Spedalskheden? Og hvad Herren siger, det siger ogsaa Hans Apostel Paulus: „Han frelst os ved Ijensfødselsens og Fornyelsens **Bad** i den Helligaand“, og hvilket ærligt Menneſte seer ikke, at han ved dette Bad mener Daabens Bad, og hvo tør da staae frem og sige: Nei, ikke ved Daaben, men ved andre Ting! Hvad Herren siger, det siger ogsaa Hans Apostel Petrus: „Syndslodens Modbillede, **Daaben**, frelser os“; og tør vi da sige: Nei, ikke saaledes, det er ganske anderledes. Men nu vide I vel, at just et saadant trodsigt „Nei“ lyder imod Herren og Hans Kirke fra Baptisterne, der ligeud erklære: I Daaben gjenfødes vi ikke, det maa skee før Daaben, som kun er en „Lydheds-gjerning“, som ikke sjenker os, hvad vi ei for alt havde; før Daaben maae vi være Guds Børn, før Daaben gjenføde formedelst Ordet og Aanden, før Daaben frelst fra vor Spedalskhed, og Daaben kommer kun til som et Tegns paa Herrens Naade. At, behøve vi Andet end denne aabenbare Trodsen imod Jesus og Hans Kirke, dette deres fordømmelige Nei imod Hans evige Ja, for at vende os fra Baptisternes Samfund med Skrak og Bæven? Og hvorfor tale de saaledes? Ja, hvorfor vilde Naaman ikke søge sin Frelse i Jordans Bæde? For Hjertets Hovmod's Skyld. Det tyktes ham altfor ringe og uanseeligt, dette lidet Bad i den foragtede Flod; han havde selv udtænkt sig noget langt Større og Herligere. Saaledes ogsaa Baptisterne. Vand er Vand, sige de, det kan ikke gjøre de store Ting; nei, Herren maa selv komme ned til mig med ivinesaldende kraftig Beviisning, Han maa selv „staae og røre ved Stedet og stille mig af med Spedalskheden“; Han maa gjøre store, underlige Gjæringer, som jeg og Andre kunne see og ligesom tage og føle paa; Sjælen maa bøie sig hen i aandelige Krampetræfninger, jeg maa kunne føle de store Virkninger af Hans Aand i mit Hjerter med overstrømmende Fylde, saa at jeg græder og smiler

paa eengang, saa at Lyset skinner pludseligen for mig, og Tungebaandet løsnes og jeg taler i fremmede Tunger — saa vil jeg troe! O, det høvmodige Sind! De begjere det Store, som kan behage Kjød og Blod, og foragte det Ringe og Smaa, hvori Herren just i al sin Herlighed vil tage Bolig; thi Gud Herren elsker det Ringe, og „uden vi blive som smaa Børn komme vi ingeniunde ind i Himmeriges Rige“; derfor ere de høie Hjerter Herren en Gru, medens Han, som skrevet staaer, „vil boe hos en Ringe og Senderknuset i Aanden“! Det var ikke store, for Menneskevane anseelige Ting, som stete i hiin Nat, da Vorherre Jesus fødtes: i den usle Bethlehems Stad fødtes Han og svøbtes i Klude“ — mon det skal gaae anderledes prægtigt til med Hans Fødsel i et Menneskehjerte? Ja, Saadant begjere Baptisterne: „Dersom Herren vilde tale til dem om store Ting, da skulde de gjøre det“; thi saa kunde de selv have nogen Være deraf; thi da var det deres Dyrkelse, deres Omvendelse, deres Tilsegnelse af Naaden, der var det Vigtigste. Men saaledes vil nu Gud Herren det ikke. Alt Hans Stovværk til Sjælens Frelse stee stille og i en ringe Stikkelse for det udvortes Die. Naar Herren vil nedrive og ødelægge enten i Naturens eller i Aandens Rige, — da bruger Han stærke, vældige, ivinesaldende Midler: Hans hylende Storme fare hen og nedkaste Cedrene paa Libanon, Hans brusende Bolger sønderflaae Skibe og overstykke Landene, Hans Ild bryder frem og fortærer Menneskenes Hænders Værk; — men, for at frembringe en Blomst af Jordens Skjød, for at faae Algeren til at bølge af Sød, for at fremkalde de grønne Farver paa Træer og Enge, — see, dertil bruger Han stille, mildt virkende Kræfter; i Stilhed sankes Spiren i Jorden, i Stilhed skyder den Rødder dernede, i Stilhed vorer den frem deraf. Saaledes ogsaa i Aandens Verden. Naar Han vil døde og dræbe det gamle, fordærvede Liv i Menneskesjælen, da farer Han frem med Vælde: Hans Lovs Hammer falder tungt paa de Gjenstridige, Hans Ild brænder, over Hjerterne kommer der som et Jordskælv, og Syndsloedens Bolger gaae høie herinde. Men for at skabe Nytt i det Gamle, gaaer Han de stille, tidt umærkelige Veie. Derfor er der ogsaa skrevet om Propheten Elias, at Han

sandt Herren ikke i Stormen, som rev Bjergene og sønderbrød Klipperne, „ikke i Jordstjælvet og ikke i Ilden; men efter Ilden kom der en stille, sagte Lyd, og da sandt Han Herren; ja, i det Stille, som kommer ovenpaa det Starke, skulle vi søge og finde Herrens Naade. Og, mon det ikke er saa, at Vorherre bruger med den aandelige Tempelbygning herinde den samme Naade, som Han brugte ved den haandgribelige hist i Jerusalem, hvorom der staaer skrevet: „Og hverken Hammer slag eller Dreslag eller noget Redskab af Jern blev hørt i Huset, der det bygdes“. Derfor er det ogsaa, at „en sagtmodig og stille Aands uforfrænkkelige Væsen er saare dyrebart for Gud“. Ja, saaledes med Gjenfødselsen i en Mennefsesjæl; Herren elsker det Ringes: lidt Vand og et lille Ord, see det er den store Hemmelighed til Sjælens Frelse, og Gud vil have al Vren derfor. Og Gud være lovet, at Herren kun kræver det Smaa, kun kræver Daaben og Troen af os; thi det Store kunde vi dog ikke fuldbringe! Gud være lovet, at vor Renselse ikke beroer paa vor, men paa Herrens Gjerning; thi just det, at min Gud og Frelser har gjort Alt med mig i Gjenfødselsen, da jeg selv slet Intet kunde gøre uden tage imod Hans Naade, just det er min Sæligheds Grund; thi hvad Han gør, er fuldkomment, alt Mit, selv min bedste Gjerning, som min Omvendelse, er saare ufuldkommen. — Og hvilken sort Bantro ligger der dog ikke deri at sige ligesom Naaman: „Er ikke Vandet i vore Floder bedre end alle de Bænder i Israhel, vi have jo langt mere Vand at døbe udi end Kirken! Hvilken sort Bantro at sige: Nei, nei, Vorherre kan umulig gøre saa store Ting ved Daaben, der maa Mere til; Han har taget Feil, naar Han har sagt: „Helvedes Porte skal ikke faae Overmagt over Kirken“; thi ved den falske Lære om Barnedaaben er Kirken falden for længe siden for Helvedes Magter; Hans Kirke har forvandsket Naadens Veie og er derfor den babiloniske Hore. Vi forstaae det bedre, vi komme Ham derfor til Hjælp og bringe Alt paa Gode igjen! Ja, det er den sorte Bantro, Venner! og hvormeget hine stolte, høie Aander end tale om deres Tro og Idmyghed — vi skue dog Bantroen og Hovmodet grine os imøde i al deres Tale. Thi det er Troen, at vi stole paa det Guds Ord,

som er tilsagt os i Daaben, om Syndernes Forladelse og Arveret i Himmeriges Rige, uden at kræve noget andet Tegn, som skrevet staaer: „Salige ere de, som ikke see, og dog troe“; dette er Troen, at vi stole fast paa Hans Ord om Kirken, at Helvede skal ikke fælde den, og at derfor Kirkens Daab umulig kan være falst, thi da var Jesu Ord og Løfte falst. Lad da Baptisterne længe nok trodse — om dem gjelder det, det prophetiske Udsagn: „Dette Folk foragter Siloah Vand, som gaaer sagteliggen“, vi vide, at, gaaer Daabens Vand sagteliggen, det gaaer just derfor sikkert og saligen, mens al Sjælens brusende Bevægelse og Dyrkelse, som de Arme kalde deres ny Fødsel, er kun en brusende Vølgegang, der alene kan føde Skum og Bobler. Nei, nei, vi ville holde fast paa det, at i Daaben er Gjenfødselen, der kommer Manden over et Mennekest barn til Frelse, ligesom det var i Jesu Daab, som jo er et Forbillede paa vor Daab, at den Helligaand kom over Ham og blev over Ham“! Ja, Venner! lad os høre Herrens Røst, der gjennem Kirkens Mund viser os hen til Daaben som Gjenfødselsens Bad i den Helligaand og til intet andet Sted, for at renses, og, ere vi affaldne fra Daaben, lader os da gaae tilbage til den igjen og fornye Pagten: der er ogsaa Syttallet tilstede som i Prophetens Ord til Naaman: en tredobbelt Forsøgelse, en tredobbelt Tro, og saa det syvende Spørgsmaal til sidst: „Vil Du paa denne Tro være døbt“. Da, Brødre, Søstre! da skulle vi frelles fra vor Spedalskhed, „vort Kjød skal blive som en liden Drengs Kjød“, aandelig talt. Ja, vi skulle blive som smaa Børn igjen for Herrens Naasyn; thi „kun Børn tilhører Himmeriges Rige“, hvorfor ogsaa Kirken allerkjærest døber de smaa Børn, hvad en anden Ordets Tjener idag skal tale om. — D, kunde jeg kun alle Dage ret klamre mig fast til min Debesunt, aabne mit Hjerte for Daabens Naade og trykke min Daabspagt saa dybt ind i min Sjæl, at den aldrig faldt ud af Sjælen og Sjælen aldrig faldt ud af den igjen, — da var jeg frelst nu og i al Evighed. Ja, hvad saa end de heie Mander, som begjere det Store, sige, vist er det dog, at her, her er „Guds Huus og Himmeriges Porte“, skjøndt jeg vidste det ikke, da jeg var et lidet Barn, ligesom Patriarken Jakob ei vidste

det, da han laae derude paa den vilde Mark med Ste-
nen under sit Hoved!

Men der var jo et andet Sted af den Hellige
Skrift, som jeg i denne Stund vilde henlede Eders Tanke
paa, det staaer skrevet i 1 Kongg. 12, 26—29 og
13, 1—6.

„Dg Jeroboam tænkte i sit Hjerter: nu maatte Riget
vende tilbage til Davids Huus. Dersom dette Folk
skal gaae op at gjøre Offer i Herrens Huus i Jeru-
salem, saa maatte dette Folks Hjerter vende tilbage til
deres Herre, til Rhoboam, Juda Konge, ja, de maatte
flaae mig ihjel og vende tilbage til Rhoboam, Juda
Konge. Derfor holdt Kongen Raad og gjorde to
Guld-Kalve, og han sagde til dem: det er for meget
at gaae op til Jerusalem; see, dine Guder, Israael!
som opførte dig af Egypti Land. Dg han satte den
ene i Bethel og den anden i Dan. — — Dg see, da
kom en Guds Mand af Juda ved Herrens Ord til
Bethel; og Jeroboam stod hos Alteret, for at gjøre
Røgelse. Dg han raabte imod Alteret med Herrens
Ord og sagde: Altere, Altere! saa sagde Herren: see,
Davids Huus skal fødes en Son, hvis Navn skal være
Josias, og han skal ofre paa Dig Hviens Præster,
som gjør Røgelse paa Dig, og de skal opbrænde Men-
nestens Been paa Dig. Dg han gav den samme Dag
et underligt Tegn, og sagde: Dette er det underlige
Tegn, at Herren talede dette: see, Alteret skal revne,
og Asken skal adspredes, som er derpaa. Dg det skete,
der Kongen hørte den Guds Mands Ord, — da rakte
Jeroboam sin Haand ud fra Alteret, og sagde: griber
ham; og hans Haand visnede, — og han kunde ikke
drage den tilbage til sig. Dg Alteret revnede og Asken
blev adspredt fra Alteret efter det underlige Tegn, som
den Guds Mand havde givet ved Herrens Ord. Da
svarede Kongen og sagde til den Guds Mand: Kjære,
beed ydmygelig til Herrens, din Guds Ansigt, og beed
for mig, at min Haand maa komme til mig igjen;
da bad den Guds Mand ydmygelig til Herrens Ansigt,
og Kongens Haand kom tilbage til ham, og blev, som
den var tilforn“.

Vi see af disse Ord, hvorlunde Jeroboam, der var ble-
ven Konge i Israels Rige, mens Salomons Son

Rhoboam regjerede over Juda Rige, søgte at bevare Riget ved Sig, og derfor ogsaa oprettede en ny Guds-tjeneste for Afguder i Bethel og Dan, for at ei hans Undersaatter skulde, som Loven bød, drage op til Jerusalems Tempel, hvor den eneste rette Tjeneste for den eneste sande Gud forrettedes, og derved falde fra Ham til Kongen af Juda. Men vi see ogsaa, hvorledes Herren ved sin Tjener fra Juda straffede Jeroboam haardeligen, forstyrrede hans Alter og hans Røgtelse, og rørte hans Arm, at den blev visjen og stiv, saa han kunde ikke drage den til sig igjen.

See, just saaledes have Baptisterne baaret sig ad, og saaledes er det gaaet dem. De ville som Jeroboam ikke boie sig for det Rige, som „er Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand“, for det Rige, som er den hellige, almindelige Kirke paa Jorden, hvor den eneste, retmæssige Herre, Konge og Davids Søn regjerer. De ville drage en Deel af Hans Folk og af Hans Sjæle fra Ham til Sig, til deres Menneſkepaaſund og ſelvvalgte Samfund, og danne et Rige udenfor Kirken, udenfor det sande aandelige Juda Rige. Thi, det er kun deres Gæt, de stride for, for deres Bantro og kjødelige Fortolkning, for deres egen Skabning. Saa have de oprettet en anden Gudstjeneste end den eneste rette i det sande Jerusalems Tempel, og derved ville de holde Folket. Men, som Jeroboams Altre vare for to Guldkalve, for Afguder, ja, saaledes er det ogsaa en Afgudstjeneste, Baptisterne ove paa deres Altare. De kalde vel deres Gud med det samme Navn som Kirkens Herre navnes med: de kalde deres Gud den rette Gud Fader, de kalde deres Frelser Jesus Christus, og tale vel ogsaa om en Helligaand. Men det er ikke den sande Gud Fader, Søn og Helligaand, tre Personer i den eneste sande Gud, som alle Christne dyrke. Thi, det er klart, at, ville vi ikke tage imod Herren vor Gud, saaledes som han selv alene vil give sig hen til os, saaledes som Han selv har aabenbaret sig for os, men ville selv lave os en egen Fader, Søn og Helligaand efter vore egne Tanker og efter vore kjødelige Begreber af Skriftens Bogstav, — ja, da have vi heller ikke den rette Fader, Søn og Helligaand; men det,

vi da have, det er en Afgud, og vor Gudsdyrkelse er en Afgudsdyrkelse. Og nu vide I vel, at just dette er Tilfældet med Baptisterne og saavidt jeg veed, troe de derfor heller ikke paa en treenig Gud, ikke paa Tre-enigheden, thi den kunne de naturligviis ikke begribe, den vil troes. Men, saa er deres Gud jo, en falsk Gud; thi i Herrens sande Kirke er Herren en treenig Herre, og har altid været det. De ville ikke søge, finde og modtage Herren, hvor Han vil lade sig finde: i Hans Naades Sakramenter, Daab og Nadvere; men de ville finde Ham, hvor Han fra først af ikke vil lade sig finde til vor Frelse, søge og finde Ham udenfor Hans Naademidler, ville søge og finde Ham først i det døde Skriftbogstav, som de ikke forstaae, fordi de have ikke Aanden, dernæst i deres egne Sjæleerfaringer, hvilket igrunden er at bygge deres Saligheds Huus paa den rullende og gængende Bølge, istedetfor paa den grundfaste Klippe; thi alle vore indre Bevægelser ere idel Berel og Foranderlighed, hvorpaa intet Sikker kan bygges. — Som den rette jødiske Gudstjeneste kun var een: knyttet til Jerusalems Tempel, saaledes er den rette christne Gudsdyrkelse ogsaa kun een: bundet til den hellige almindelige Kirke. Men nu have atter Baptisterne gjort, hvad Jeroboam gjorde, idet han splittede sin Altertjeneste ad paa to Steder: Dan og Bethel; Baptisterne have splittet deres ad i en talles Skare af Tjenester, idet Nogle lade sig døbe een Gang om, Andre to eller flere Gange, Nogle af dem troe dog, at de kunne synde, Andre erklære sig syndefrie, og saaledes fremdeles, og de forffjellige Partier frakjende hverandre al Christendom. Saaledes gaaer det, naar Man forlader den faste Kirkegrund, Daabens faste Grund, naar Man forglemmer, hvad Paulus skriver: „een Herre, een Troe, een Daab“*). Er det lysteligt at boe under denne falske Jeroboams Scepter, hvor slet ingen Sikkerhed og Visshed gives, hvor Alting er grundet paa Mennestant og Dromme, Dyrækkelse, Følelser og egne Tanker. Og saa have de opreist deres Altare som Jeroboam gjorde det, og gjøre selv Røgtelse og Tjeneste ved dem uden Fuldmagt, ligesom i hine Dage Kongen selv og „de Ringeste af Folket“ paatog sig Offergjerningen og „Levi Berns“ Embede. Ja, vel maae vi spørge: Hvor

*) Epb. 4, 5.

er Eders Fuldmagt til at forrette Daaben? Idet I have forladt Vorherres Jesu Christi Kirke, hvor I alene fik Borneret i Guds Rige, da blev Eders Arvebrev sonderrevet, Eders Livs Kraft i Jesu Samfund tilintetgjort, da forlode I ogsaa med det Samme Døbefunten, og fik ikke Lov til at tage en Draabe af Livsens Kildevald med Eder; thi Daaben horer Kirken til og kan ikke flyttes udenfor. Derfor er den Daab, I forrette, saa vist ingen christen Daab, som Herren kun har givet Sine Ketten til at indlemme i sit Rige! Hvor er Eders Fuldmagt til at forrette Nadveren? I den Stund, I forlode Sædet ved Jesu Favn i Hans Kirke, da forlode I med det Samme Nadverbordet, som staaer i Kirkens Chor, allerdybest inde, og fik ikke Lov til at tage det velsignede Maaltid med Eder. Ja, Venner, Brødre og Søstre! der er ogsaa en hemmelig Ahnelse derom iblandt Baptisterne selv. Derfor lære de ogsaa, at der igrunden er ikke Andet end Vand, er ingen Gjenfødelse i deres Daab; derfor lære de, at der er kun Brød og Viin, er ingen Virkelighed, men kun Tegn, er ikke Vorherres Jesu sande Legeme og Blod i deres Nadvere; derfor kunne de ikke bede den salige Ben: Fadervor, fordi de have en Følelse af, at den Ben tilhører dem ikke, og de sige, at den passer ikke for dem. Og saaledes er Alt hos dem Skin, Huulhed og Tomhed fra Først til Sidst, og de arme Sjæle, der søge Lye i deres Samfund, skulle tilsidst komme til at fornemme, at de hos Baptisterne kun fik Skaller, men slet ingen Kjerne, Intet, som kunde styrke dem i Livets Strid og trøste dem i Dødens Time.

Og derfor er ogsaa Døden og Fordævelsen Baptismens uadskillelige Folgesvende. Zeroboam udrafte Haanden imod den Guds Mand fra Juda, og sagde: „Griber ham!“ men hans Haand blev visjen og stiv i samme Stund. Saaledes ogsaa her. Ja, de staae der med udraft Haand, Baptisterne iblandt os, ved deres selvgjorte Altere. Men den udstrakte Haand er stiv og visjen, kraftesløs til Forbandelse som til Velsignelse. Deres Haand kan ikke velsigne. De ville ikke velsigne de smaa Børn, som de ikke annamme, de kunne ikke velsigne de Børne, som komme til dem; thi de døbe kun med Vand, de række kun Brød og Viin, og den, som

hverken har det stæbende Raademiddel, Daaben, der giver Liv, eller det ernærende Raademiddel, Nadveren, som holder Livet vedlige, — hvorledes skulde en Saadan kunne velsigne? Baptisternes Velsignelse er i Luften, hvor de ville gribe Aanden: deres Haand er stiv og visfen. Men De kunne heller ikke forbande. De strække vel Haanden ud til Forbandelse, men denne Forbandelse er selv visfen og kraftesløs. Ja, de forbande den Kirke, der fostrede dem og gav dem det evige Livs Haab, de spyttede deres aandelige Moder i Ansigtet, idet de kalde hende „den babiloniske Hore“, de forbande de levende Christne i Kirken og kalde dem „Etkjogens Lemmer“, de forhaane og bespottede vor dyrebare Kirkefader Luther, en Mand i Guds Kraft og Beviisning som maa see Ingen siden Apostlernes Dage, og de siige om ham, at han har forført og fordærvet mange Millioner Sjæle. Men Forbandelsen falder tilbage paa dem selv; thi deres Haand er visfen og stiv. Og hvorledes skulde det være anderledes? De have forladt det Levende, for at gaae til det Døde, „de søge den Levende, Christus, iblandt de Døde“, søge Ham i Bogstavet, der er dødt for hver den, der ikke vil annamme Aanden i Herrens Kirke, og „Bogstavet har ihjelslaaet dem; thi kun Aanden kan levendegjøre“; de have derfor Bantro, ikke Tro, ihvormeget de end prale af deres Tro; thi de troe kun paa deres Eget, men lade haant om Troen paa Guds Gjerning og Guds lille stæbende Ord, og kun det, som de kunne see og føle og tage paa, ville de troe, og den, som vil mestre Herren med sin Forstand og sin Erfaring, han kjender ikke Troen. Og derfor, hvorledes kunne da de, som søge deres Liv i det Døde, hvorledes de, som ikke kjende Troen, hvorledes kunne de række en kraftig Haand ud til Forbandelse. Nei, nei, Venner! vi blæse ad al deres Bepottelse og Haan: den kan ikke frumme et Haar paa vore Hoveder. De staae som en Fuglestræmsel i Landet, der strækker Haanden ud, men den er stiv og kan ikke forsærde en eneste levende Sjæl; de staae som en Afviser paa Stien, der selv er død og rækker en visfen Arm frem, for at vise falske Veie. Kjødeligt Liv have de nok af, kjødeligt Liv, indsvøbt i den falske Aandeligheds, de aandelige Krampetrækingers Klædebon, de have nok af store Ord og vidtløf-

tig aandløs Tale, nok af udvortes Skin og Beviisning, men Guds Liv, det stille, gjensødende, milde, hel- ligende Liv, det have de ikke, det forlode de i den Stund, de vendte Herrens Kirke og Menighed Ryggen. Og vende de ikke om, afbede deres Synd, og ihufomme den første Kjærlighed, ja, da skal en endnu større Fordær- velse ramme dem, om ikke for, saa i den store Time, da Herren vil gaae irecte med os Alle om, hvorledes vi brugte Hans Gaver og skikkede os i Hans Forelser. Ja, da skal deres Altere revne, som Zeroboams hist, og Asten strøes hen for alle Vinde. Men vi, mine Benner! ville bede for de arme Wildfarende; deres Synd og For- mastelighed skal straffes, som vi her have gjort det; men dem selv ville vi heri denne Naadens Tid i Ben- nen indstille for Naadens Throne; thi vi vide det, at Mange af dem have vendt sig fra det rette Herrens Samsund i Uvitterlighed, fordi de vaagnede af Syn- deseynen, og da maaskee først fandt et Slags Liv og Bevægelse hos Baptisterne, og meente da, at hos dem var Livsens Kilde. Derfor, som den Guds Mand bad for Zeroboam, saaledes ville vi ogsaa bede, at de arme Mennesker, der staae med den visne Haand ved deres selvgjorte Alter, maa frelses, at deres Haand maa blive levende og komme til dem igjen, og at de ved denne Haand, Kirketroens Haand, maae tage imod Herrens vel- signede Naadegave til Sjælens evige Frelse!

Men troer for Alting ikke, mine Benner! at jeg ved disse mine Ord har villet lyse Fred over alle de døde, kraftesløse Skin-kristne, som findes i vor saakaldte Folke- kirke. Nei, de skulle ikke troe, at de ere et Haar bedre end Baptisterne, fordi de, som de mene, ere blevne Kir- ken troe, ikke af den Grund, at de have bevaret eller grebet Kirkens levende Tro, men fordi de allerede langst vare saa døde og visne, at slet intet Mandeligt kunde drive og bevæge dem. Ja, der er meget „Død- skjød i Folketirken, som æder om sig“ — deri ville vi give Baptisterne Ret. Men derfor er Herrens Kirke ligesuldt, hvad den er; thi den er Hans Skabning og Hans Huus, ihvormange troløse Sjæle, der end ville tilrane og til- stjæle sig en Plads i den. Ak, det var jo ligesaa i Ze- roboams Dage! Troe I ikke, at der var mange, mange, ugudelige Jøder hist i Juda Rige, som havde brudt Pag-

ten med deres Livs Gud? Og dog var den sande Tempeltjeneste der! Saaledes er der mange Affaldne, som falde sig med det christne Navn i Landet, og som ere maastee endog værre end Hedninger, der ikke kjende Livets Bei. Hvad hjælper Eders Christennavn Eder, I Forstokkede! som have lovet at „forsage Djævelen“ og dog hver Dag sole Eder i Lyst og Ugudelighed? Hvis I ikke omvende Eder, skulle I omkomme i den store Odelæggelsens Ildprøve. Hvad hjælper Eders Christennavn Eder, I Gjerningsbretfærdige! som mene og sige: Naar vi gjøre Ret og Skjel, er der ingen Fare, men som ere stofdøde, og have ikke Daabens og Troens Liv, som er et Raadeliv i Eders Hjerter? Af, var Eders gode Gjerninger flere end Havets Sand, de skulle henveires for Dommerens Nande, der paa hiin Dag vil søge og kjende Sit i Eders Sjæle. Hvad hjælper Eders Christennavn Eder, I bløde Hjerter! der trøster Eder ved, at I ere ikke værre end de Fleste, at I have en god Billie og kunne sole, og græde mange Taarer? Herren kræver just Fasthed og ikke Blodagtighed; Fasthed i Troen og Kjærligheden, Han kræver en alvorlig Helliggjørelses Kamp for Livsens Krone; Han kræver just, at I ikke skulle være som de Fleste, men høre til den lille Flok.

Men hvor er Lægemedlet imod disse Navnchristnes Sot og Jammer? Mon hos Baptisterne? Ja, dersom nogen Sygdom kunde helbredes ved Sygdom, ved Sygdom til Døden. Nei, nei, men i vor hellige, salige Daab, Baredaaben, der er Livets Kilde — did skulle I flye fra Odelæggelsens Bederstyggelighed; thi der staaer Herren og annammer Sjæle til Livet. Amen!

